

holdsregel, da skal man gjøre den saaledes, at den bliver omfattende og kan strække sig til alle de Dele af Riget, som staae i en saadan Samfærdsel med hverandre, og da vil man vist ikke nægte, at denne Samfærdsel for en stor Deel og maafee for den overveiende Deel vil træffe Rigets Hovedstad. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det under Sagens Forhandling er blevet gjentagende fremhævet af den høit- agtede Finantsminister, at alene af Indførsels- konsumtionen i Kjøbenhavn træffer de 29 pCt., troer jeg, den søvarts Indførsel. Det vil altså være klart, at det ikke alene, som man synes at antage, er den nærmeste Tilførsel til Hovedstaden, der besværes af denne Afgift, navnlig Sjælland, men den træffer ogsaa for en temmelig stor Deel det øvrige Land, Fyen, Sylland og Slesvig med. Det forekommer mig altsaa, at vil man give dette Gode almindelig Udbredelse, saa skal man ikke blive staaende ved det, som er skeet, og ophæve Consumtionen for det øvrige Rige og lade den blive ved at være gjældende for Kjøbenhavn.

Jeg skal ikke komme tilbage til det Spørgsmaal, som atter og atter er reist, om Kjøbenhavns Gyne til at ubrede dette Paalæg. Jeg troer, at vi om Kjøbenhavns Gyne og om Kjøbstadernes Gyne og om Landets Gyne vilde komme til desværre at gaae ind paa en nøiagtig Undersøgelse, naar vi komme til at tale om Indkomstkatten, men jeg troer, at dette Spørgsmaal skal man, hvor Talen er om indirecte Afgifter holde udenfor. Consumtionsafgiften er en Afgift, som lægges paa Gjenstandene, og Spørgsmaalet er altsaa alene, om man skal lade den hvile paa Forbruget paa et Sted, medens den ophæves paa de andre Steder. Dette Spørgsmaal er saa simpelt og let fatteligt, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at det ærede Things Medlemmer lettelig selv vilde kunne bestemme sig det.

Jeg skal kun med Hensyn til, at den ærede 2den Landsstingsmand fra 8de Kreds (Tang), med Hensyn til det Andragende til Thinget, som foreligger fra Kjøbenhavns Communalbestyrelse, har bemærket, at han har gjort sig nøie bekjendt dermed og at han troede, at man let vilde kunde imødegaae dette Andragende, — jeg skal med Hensyn dertil kun beslage, at

denne Imødegaaen ikke er skeet fra hans Side. Jeg troer, at det i saa Fald skulde have været mig ligesaa let at godtgjøre for ham, at han dog vistnok befinder sig i en Bidsfarelse, naar han vil søge at rokke eller svække de Grunde, som i Andragendet ere anførte med Hensyn til Sagen i dens Almindelighed. Det har derfor heller ikke kunnet andet end glæde mig, at en æret Landsstingsmand i det nævnte Andragende fra Kjøbenhavns Communalbestyrelse har fundet et Støttepunkt for sin Mening, at ville tiltræde den Anskuelse, at Consumtionen bør ophæves for Kjøbenhavn.

Jeg skal med Hensyn til, hvad der er anført til Forsvar for Udvalgets Fleertals Indstilling om, at Afgiften skulde vedblive indtil 1854, og navnlig til, hvad der i den Henseende er anført af den ærede 1ste Landsstingsmand for 8de Kreds (Funder), bemærke, at jeg dog troer, at den samme ærede Landsstingsmand selv vil finde, at det ikke kan gaae an, at vedtage et saadan Tidsrum for Vedblivelsen af en Lov, der ogsaa er af finantsfel Betydning. Finantsloven vedtages jo kun for et Aar og kan kun vedtages for et Aar ad Gangen, og det vilde være høist besynderligt, om man vilde vedtage en saadan Besfatningslov, der skulde udstrække sig udover denne Tidsperiode. Med Hensyn til den subsidiaire Indstilling af Udvalgets Fleertal, da har den nærværende Finantsminister allerede besvaret det Spørgsmaal, som i den Henseende blev rettet til ham; det er tidligere besvaret af den nu fraværende Finantsminister og besvaret om trent i samme Retning. Det er vistnok ogsaa klart, at det kun er det sidste Punktum i § 3, der giver Bestemmelsen sin Betydning, hvorved den erholder en afgjørende Lovs Betydning, forsaavidt en tilkommende Rigsdag jo dog ikke godt kan forandre, hvad den forgaaende har vedtaget. Det er derfor, at det bør staae i bestemt Lovsform, at Consumtionen skal ophøre til 1ste April 1852. Lader man dette Punktum være borte, saa bliver det rigtignok som den ærede Landsstingsmand fra Sylland yttrede, saa maa den alligevel ophæves til den tidnævnte Tid, hvis der ikke paa den næste Rigsdag fremkommer et nyt Forslag fra Regjeringen til, at den skal vedblive. Dette